

egentlig og større sammenhæng er vi også gået i gang med i regeringens børneudvalg at sætte en egentlig overordnet børne- og familierpolitik på dagsordenen. Vi har taget de første spæde skridt med den redegørelse, jeg allerede har nævnt, og som blev lagt frem for Folketinget i foråret, men vi vil gerne arbejde videre med det, og nogle af de ting, vi vil inddrage, er de områder, jeg har gennemgået, nye udviklingsstræk i vores samfund, som jeg nævnte her til sidst, og jeg synes, at den debat her kan være et meget smukt startskud, indledning til at sætte hele det store arbejde i gang med at få skabt en sammenhængende politik. Jeg håber på et bredt og godt samarbejde om sådan en sammenhængende børne- og familierpolitik.

Forhandling

Villy Søvndal (SF):

Et af regeringens helt centrale tiltrædelsesløfter – både den nuværendes og den foregåendes – var et løfte om at sikre en pladsgaranti, ganske vist kun for de 1-6-årige, men alligevel et fremskridt: For denne aldersgruppe ville der være sikkerhed for, at der ville være en plads, når der var brug for det.

I den efterfølgende debat er det centrale løfte blevet mere og mere udvandet, senest med statsministerens udmeldinger bl.a. i et brev til BUPL refereret i Berlingske Tidende den 20. januar 1995, hvor der står:

»... at pasningsgarantien til alle børn fra 1 til 6 år vil blive indfriet i løbet af 1995 eller 1996.«

Der skete der pludselig en udsættelse på et år. Jeg forstod på socialministerens tale – og det vil glæde mig, hvis vi i dag er i stand til fra Folketinget at bekræfte det – at der ligger et løfte om, at pladsgarantien skal nås inden nytårsaften, og at det arbejder vi for.

Situationen på ventelisteområdet tilsiger også, at vi ikke når selv denne begrænsede pladsgaranti ved årsskiftet, medmindre regeringen foretager sig noget aktivt. Lommeuld er som bekendt det eneste, der kommer af ingenting.

Socialministeren refererede til de undersøgelser, der skal laves. Den sidste undersøgelse, jeg kender, viser, at der i dag mangler 25.000 pladser. Kommunerne regner med i år at etablere 11.000 pladser. Det giver en rest på 14.000 pladser, hvis verden i øvrigt gik i stå, men det gør den næppe. Tværtimod betyder stigende fød-

selstal, flere i arbejde og forringede orlovstakster, at efterspørgslen vil stige, så jeg gætter på, at der skal etableres 20.000 pladser i resten af 1995 for at nå den lovede pladsgaranti ved årsskiftet.

Regeringen har reelt disse muligheder: At udskyde pladsgarantien – det forstår jeg at man ikke vil, og det glæder mig – eller at gennemføre forslagene fra den famøse rapport om analysearbejdet om børnepasning, januar 1995, som lægger op til en stribe af forringelser, dårligere åbningstid, merindskrivning, længere vej til institutionerne, lukning af fritidshjem osv.

Jeg har sendt socialministeren et eksemplar af forslaget, og jeg håber meget, at vi ikke skal nå pladsgarantien ved at forringe de eksisterende tilbud. Det er anakronistisk at indskrænke åbningstiden i en periode, hvor vi gør arbejdstiden mere fleksibel. Det er tosset i forhold til energibetragtninger at lave længere vej til vore daginstitutioner osv.

Derfor er der ingen vej uden om at sikre en pladsgaranti ved at tilføre midlerne ikke nødvendigvis i 1995, men sikre, at til den udbygning, der så skal ske i 1995, er driftsmidlerne til stede, når kalenderåret hedder 1996.

Så meget om pladsgarantien. Så vil jeg sige lidt om tiden, der er behov for i børnefamilierne.

Dagligdagen i mange børnefamilier går så stærkt, at trykket på familien i en meget vigtig periode er alt for stort. Det er absurd i en periode med 300.000-350.000 arbejdsløse, at vi ikke er i stand til at finde ordninger, hvor vi lader mennesker, der har brug for mere tid i en periode af deres liv, bytte med mennesker, der går i stykker på grund af arbejdsløshed. Vi har brug for reformer, der giver børnene og familierne mere tid sammen. Derfor var det en uvenlig handling af regeringen over for børnefamilierne at forringe orlovssatserne fra 80 pct. til 70 pct. og senere til 60 pct.

Konsekvensen bliver med garanti, at færre bruger ordningerne, specielt de, der har dårligst råd.

Men der er også brug for andre reformer, der kan give mere tid: En barselreform, der udvider perioden med ret til frihed, ret til omsorgsdage i forbindelse med syge børn. Jeg skal spørge socialministeren – hun var ikke inde på det i sit oplæg – om vi kan forvente et udspil fra regeringen på disse områder. Ellers vil jeg godt love, at SF skal levere inspiration.

En langsigtet sammenhængende børne- og familierpolitik drejer sig også om kvalitet, som